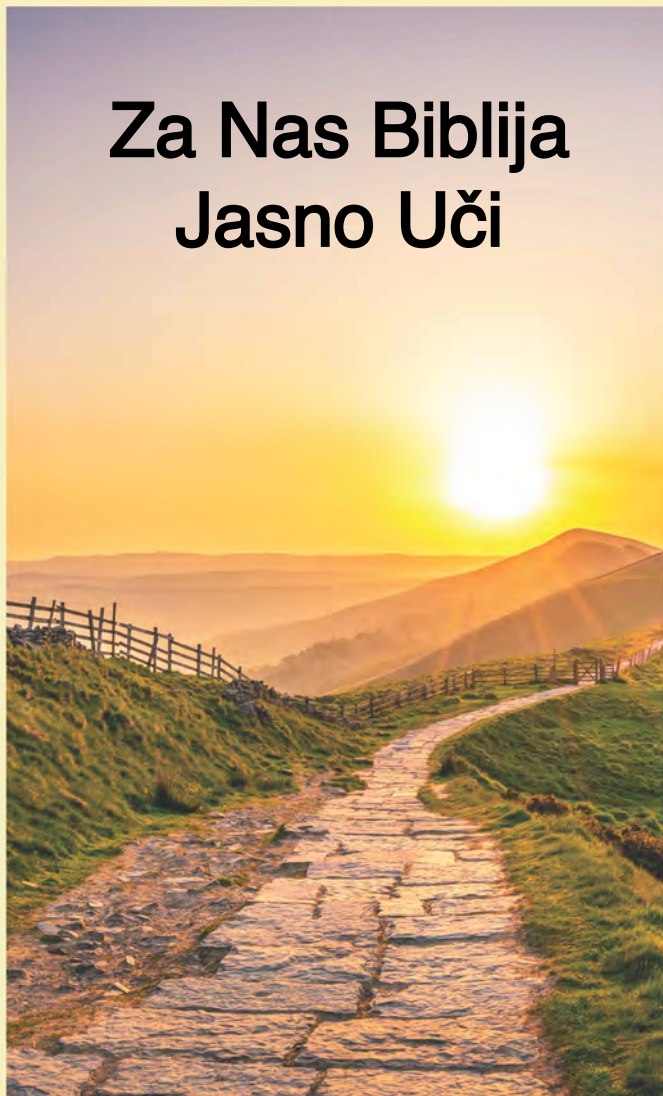

Za Nas Biblija Jasno Uči

ZA NAS BIBLIJA JASNO UČI

Crkva

OVOJ RIJEČI CRKVA bila je pripisana velika raznolikost značenja, i većina od njih nije u skladu sa Svetim Pismom. Međutim kada usredotočimo na nju svjetlo božanskog plana, njeno je značenje nevjerojatno jednostavno.

Mnogi su pretpostavili da je lijepa građevina izgrađena od mramora, ili kamena, ili opeke i koja ima uklesane na njoj na istaknutom mjestu riječi, „Crkva Sv. Petra,“ ili „Crkva Svetog Nazarećanina,“ ili „Crkva Sv. Trojstva,“ ono na što se u Bibliji ukazuje kao na „crkvu.“ Međutim to nije istina.

Drugi smatraju da se riječ crkva primjenjuje na neke ili jednu od mnogih denominacija koje se može naći diljem tzv. Kršćanskog svijeta. Postalo je uobičajeno ukazivati na te različite grupe kao na „Rimokatolička Crkva,“ „Protestantska Episkopalna Crkva,“ „Metodističko Episkopalna Crkva,“ „Baptistička Crkva,“ ili „Ujedinjena Luteranska Crkva“ ili druge. Mnogi su iz toga pogrešno zaključili da je crkva nekakva zemaljska organizacija ili društvo vjerskih štovatelja, ili možda skupina etičkih, društvenih, ili moralnih reformskih radnika.

Riječ crkva, kako je korištena u Bibliji, je u stvari titula—ne ime—i može ju se primjeniti na bilo koju grupu vjernih sljedbenika Učitelja, ili na sve njih zajedno. Ona je prijevod Grčke riječi ekklesija, koja doslovno znači „pozvani iz“ ili „izabrana klasa.“ Biblija primjenjuje taj naziv na posvećene Isusove sljedbenike, i sa njime ih identificira kao klasu koja je bila izabrana kao suradnici s njim u izvršenju Božjeg velikog plana spasenja. Oni na koje se taj naziv primjenjuje jesu oni koji su bili prorečeni u božanskom proročanstvu koji trebaju biti udruženi sa Mesijom u djelu njegovog kraljevstva.

Sam Isus je započeo odabir te klase. On je rekao svojim učenicima, „niste od svijeta, nego sam vas ja izabrao iz svijeta.“ (Ivan 15:19) Iako Isus nije koristio riječ crkva ili ekklesia u ovom slučaju, misao je ista—on je govorio učenicima da su oni bili dio posebno izabrane, pozvane iz, ili odabrane grupe, kojima će Otac u svoje vrijeme dati Kraljevstvo jer je to njegova volja.

Evangelje propovijedano Abrahamu

I u Starom i u Novom Zavjetu nam je jasno skrenuta pažnja na obilježje izabranosti Kršćanskog položaja u božanskom planu. Božji naum da blagoslovi sve narode kroz izabranu klasu „potomstva“ bio je najprije izrano naveden Abrahamu kad mu je on rekao, „Preko tebe će biti blagoslovljeni svi narodi.“ (Gal. 3:8) Glede Abrahama, Bog je rekao, „Jer je on sam bio kad sam ga pozvao, a ja sam ga blagoslovio i umnožio.“ (Iza. 51:2) Kroz duhovno „potomstvo“ toga kojeg je Bog pozvao samog, svi narodi na zemlji trebaju biti blagoslovljeni. (Gal. 3:14, 29)

Baš kao što je Bog odabrao, ili izabrao, Abrahama, kojem je prvobitno bilo dano obećanje o dolasku blagoslova za cijelo čovječanstvo, tako on sada odabire, ili bira, one koji će postati „potomstvo“ tog obećanja—kanal blagoslova. Tako je primjenjivanjem naziva „crkva“ na tu klasu potomstva, naglašeno njeno svojstvo izabranosti.

Međutim članstvo u toj izabranoj grupi, nije na temelju Božjeg proizvoljnog izbora. On vrši izbor na temelju vjere i punog posvećenja njemu. Neophodni koraci od strane bilo kojeg pojedinca koji teži postati članom klase crkve su, prije svega, okretanje od grijeha i prihvaćanje Kristove otkupne žrtve; i drugo, potpuno i bezrezervno posvećenje vršenju volje Nebeskog Oca; i na koncu, živjeti u skladu sa uvjetima tog posvećenja vjerno sve do smrti. Pridruživanje bilo kojoj zemaljskoj vjerskoj organizaciji uopće nije uključeno u stvar članstva u Gospodinovoj odabranoj grupi, njegovoj pravoj crkvi, čija su imena zapisana na nebesima. (Hebr. 12:23)

Premda se naša Hrvatska riječ ekklesija, pojavljuje jedino u Novom Zavjetu, misao „izabranog naroda“ nije bila nova Božjim slugama prije tog vremena. Cijela Izraelska nacija—prirodno potomstvo Abrahama—bila je izabrani narod. Bog se isključivo ophodio s njima i blagoslovio ih. U tom širem smislu riječi, prema tome, sav je Izrael bio crkva, izabrani ili odabrani narod. Gospodin kaže o njima, „Samo vas izabrao sam između svih naroda zemaljskih.“ (Amos 3:2) Da su mu Izraelci bili vjerni, Bog bi upotpunio izabir Kršćanske crkve iz njih samih.

Međutim Izraelska se nacija nije pokazala vjernom. Prilikom Isusovog prvog dolaska, Sveto Pismo kaže o njemu, „Došao je k svojim, ali ga njegovi

nisu primili.“ (Ivan 1:11) Međutim, neki od Izraelaca u to vrijeme primili su Isusa, i za njih Sveto Pismo kaže, „A svima, koji ga primiše, dade vlast, da budu djeca Božja.“ (Ivan 1:12)

„OSTATAK“ IZRAELA DIO BOŽJIH „IZABRANIH“

Neznabošci „pricjepljeni“

Apostol Pavao objašnjava da je zbog toga što je samo nekolicina Židova prihvatila Isusa, Evanđelje na koncu odnešeno Neznabošcima. U jedanaestom poglavlju Rimljanima on prikladno ilustrira tu činjenicu uspoređujući je sa odlomljavanjem prirodnih grana masline, i pricjepljivanjem divljih grana masline.

U ovoj usporedbi apostol uspoređuje Neznabožačke obraćenike sa pricjepljenim divljim granama. Oni su sada imali prednost postati sinovima Božjim i sunasljednicima s Kristom, kao i vjerujući Židovi. Sa stanovišta biblijske terminologije to znači, u stvarnosti, da je cijela Crkva Kristova Izraelska—bilo Židovi ili Neznabošci, njeni su članovi duhovno „potomstvo Abrahamovo.“

Nema sumnje da je to razlog zašto Gospodin, u jednom od simbolizama Knjige Otkrivenje, opisuje crkvu, ili izabranu grupu svojih suradnika u kraljevstvu, kao da je sastavljena od dvanaest tisuća od svakog od dvanaest plemena Izraela. Jezgra te izabrane klase bila je zaista između onih koji su svi prvobitno bili članovi jednog ili drugog od doslovnih dvanaest plemena Izraela. Međutim Neznabošci su trebali biti dovedeni da ispune predodređeni broj, i o njima se također u tom simbolizmu govori kao o Izraelcima. Pozivanje između Židova te izabrane Kršćanske grupe da budu „duhovni Izraelci“ počelo je na Pedeseticu. U Djelima 2:47 nam je rečeno da je „Gospodin danomice pridruživao crkvi,“ i da su tada svi obraćenici bili Židovi.

Međutim, Gospodin je kasnije počeo pricjepljivati Neznabošce na mjesta upražnjena od nevjernih Židova koji su izgubili njihovu prednost postajanja duhovnim potomstvom Abrahama kroz koje svi narodi na zemlji

trebaju biti blagoslovljeni. Prvi od tih Neznabožačkih obraćenika bio je Kornelije. Da se naglasi tu promjenu isključivaog ophođenja sa Židovskim narodom, Apostol Petar bio je posebno poslan Korneliju, i kad je on prihvatio Evandjelje tamo se desio jedinstveni prikaz Božjeg prihvaćanja kroz izvanjsko očitovanje Svetog Duha koji je sišao na njih „i na sve koji su slušali riječ.“ (Djela 10:44)

Nakon Kornelijeovog obraćenja, drugi su Neznabošci počeli dolaziti u crkvu, i nije prošlo dugo prije nego su mnoge od mjesnih grupa učenika bili pomješane grupe, sastavljene djelom od Židovskih obraćenika, i djelom od Neznabožačkih obraćenika. Pavlovo pismo Rimljanima pokazuje da je crkva, ili ekklesija, u Rimu bila sastavljena od obiju, i prvih nekoliko poglavlja njegove poslanice njima bilo je posvećeno tome da pokaže kako u Božjim očima više nije bilo razlike među njima—da mu svi moraju doći kroz vjeru u prolivenu Isusovu krv.

Kristova Nevjesta

Riječ crkva nije jedina titula dana u Bibliji toj izabranoj Kršćanskoj grupi. Uz to što su bili nazvani „hram“ Božji, taj narod, pozvan da bude odvojen od svijeta i da slijedi Isusove stope, također je simbolično identificiran, kao „nevjesta“ „Janjetova“, i kao „tijelo“ Kristovo.

Kratko prije nego je Isus bio razapet on se molio kako bi on i njegovi sljedbenici mogli postati jedno kao što su on i Otac bili jedno, i primjena tih različitih titula na sljedbenike Učitelja je bila osmišljena pomoći nam predočiti si puni smisao na koji će Isusova molitva za jedinstvo biti uslišena.

Izraz „tijelo Kristovo,“ je korišten u Svetom Pismu u mnogo sličnom smislu u kojem mi govorimo o doslovnom tijelu. To jednostavno znači da ta izabrana grupa treba djelovati pod nalogom svoje Glave, Krista Isusa, Kralja kraljeva, i da će oni, kao pod-kraljevi, sudjelovati s njim u djelu kraljevstva. Pavao iznosi tu usporedbu u mnogo detalja, i ukazuje da mnogi udovi Kristovog tijela mogu ispravno biti uspoređeni sa različitim udovima doslovnog tijela. Neki mogu biti uspoređeni sa nogom, drugi sa rukom, itd., ali svi moraju djelovati pod upravom jedne Glave, Krista Isusa.

U tome vidimo da usporedba tijela predstavlja sadašnje relativno jedinstvo Kristove grupe, sa stajališta da se od svakog pripadnika očekuje da djeluje u skladu sa svakim drugim članom zato jer su svi podložni nalogima Glave. Jedinstvo Kristovog tijela, dok su njegovi udovi još uvijek u tijelu, je jedino prosječno, zato jer je crkva još uvijek u procesu pripreme.

Međutim, jedna od najvažnijih pouka koju svi Kršćani trebaju naučiti je biti podložan volji Kristovoj. Dok svi ne nauče tu pouku, ne može biti savršenog jedinstva u tijelu. Apostol Pavao piše što se tiče sadašnjeg stanja crkve, govoreći da bi smo se trebali „truditi čuvati jedinstvo Duha svezom mira,“ međutim puno jedinstvo neće biti postignuto sve dok svi udovi tijela ne dokažu do smrti svoju vjernost, i budu podignuti iz mrtvih i sjedinjeni s Kristom u slavi. (Efež. 4:3)

Buduće Jedinstvo

U Otkr. 19:7, Isus, Janje Božje, prikazan je kao oženjen za svoje vjerne sljedbenike. „Jer dođe svadba Jaganjčeva,“ piše apostol, „i žena se njegova pripravi.“ U Otkr. 22:17 ta klasa, postavši „nevjestom,“ predstavljena je kao zastupnik kroz kojeg će svijetu doći obećani blagoslov života—„A duh i Nevjesta govore: Dodi!...neka uzima vode života zabadava.“

Titula „nevjesta“ primjenjena na sljedbenike Učitelja izgleda da još konkretnije predstavlja njihovo buduće jedinstvo s Kristom—jedinstvo koje će dijeliti s njim u kraljevskoj slavi. Kao što u prirodnoj stvarnosti nevjesta dijeli čast i bogatstva mladoženje, tako i nevjesta Kristova treba biti sunasljednik s njenim Mladoženjom kraljevske časti i slave.

Kada prepoznamo što čini pravu Kristovu crkvu, i što je bilo djelo Crkve tokom Evandeoskog Doba, isto tako kao i što će biti njeno buduće djelo i slava u Milenijskom kraljevstvu, a koje je da vlada na blagoslov svega čovječanstva, tada ćemo shvatiti da Božji plan u povezanosti sa odabirom i razvojem crkve nije bio neuspjeh.

Nešto što može podržati vjeru Kršćana danas je jasnije razumijevanje Božjeg plana u odnosu i na crkvu i na svijet.

OTKUPNINA ZA SVE

„Jer ovo je dobro i ugodno pred Spasiteljem našim Bogom, Koji hoće, da se svi ljudi spase i dođu do spoznanja istine. Jer je jedan Bog, i jedan posrednik Boga i ljudi, čovjek Krist Isus, Koji sebe daje u otkup za sve, svjedočanstvo u svoje vrijeme.“ (1 Tim. 2:3-6)

SVETO PISMO objavljuje da je Isus Krist došao u svijet da spasi grešnike. (Mat. 9:13; 18:11; Luka 9:56; 19:10; Ivan 3:17) Njegov dolazak bio je u skladu s naumom njegovog Nebeskog Oca, Stvoritelja, pa stoga naš tekst ukazuje na Boga kao na „našeg Spasitelja.“ Božji plan za spasenje svijeta kroz Isusa bio je očitovanje njegove ljubavi za grešnike, jer mi čitamo da Bog „tako uzljubi svijet“ da je dao svog Sina da bude Otkupitelj, s pripremom da svi koji vjeruju u njega „ne propadnu, nego da imaju vječni život.“ (Ivan 3:16)

Temelj na koji je spasenje donešeno od grijeha prokletoj i umirućoj rasi kroz Isusa je činjenica da je on u smrti postao zamjenom za izgubljeni život oca Adama. „Jer kao što u Adamu svi umiru,“ napisao je Pavao, „tako će i u Kristu svi biti oživiljeni.“ (1 Kor. 15:22) Na ovu se pripremu zamjene u našem tekstu ukazuje kao na „otkup“ ili kako znači na Grčkom, „odgovarajuća cijena.“ Žrtva Isusovog života u korist Adama i umiruće rase bila je, zaista, odgovarajuća cijena; jer baš kao što je Adam prije nego je sagriješio bio savršeno ljudsko biće, tako je i Isus postao tijelom—tijelom koje je bilo „sveto, nedužno, neokaljano, odjeljeno od grješnika“—i on je to tijelo dao „život svijeta.“ (Ivan 6:51; Hebr. 7:26)

U 1 Tim. 4:10 apostol govori o Bogu kao „Spasitelju svih ljudi, poglavito vjernika. U ovom Biblijskom odlomku apostol spominje stvar koja se isprva može činiti neobičnom. On kaže da „se mi trudimo i podnosimo sramotu“ zato jer se pouzdajemo u živog Boga, koji je Spasitelj svih ljudi. Zašto bi itko bio prekoren i morao patiti za vjerovanje u takvog Boga? Ali ipak je to tako.

Netko možda ne razumije pozadinsko značenje ove apostolove izjave, ali očigledno su patnje i prijekor na koje on ukazuje došli od onih koji su vjerovali u jednog ili više od mnogih lažnih bogova koje su ljudi u to vrijeme

obožavali. Pod utjecajem predrasuda i praznovjerja, potaknutih Sotoninim duhom, ti su obožavatelji lažnih bogova zamjerali istini što se tiče pravog i živog Boga ljubavi, pravog Dobrotvora ljudima, onoga koji ljubi svijet i koji je napravio pripremu spasenja za sve koji vjeruju. Isto je i danas. Crkvenjaštvo je odbacilo imena poganskih bogova ljudi iz naroda, međutim prenijelo je ta ista učenja i praznovjerja Bogu Biblije. Stoga kada ga obožavaju oni ne mogu u stvarnosti potpuno obožavati pravog i živog Boga, nego bogova ljudi iz naroda. (Ivan 17:3; 1.Ivan. 5:20) U nekim teologijama njihova poimanja Boga mogu čak biti i neobičnija od onih pogana. I baš kao što su poganski štovatelji prekoraivali one koji su obožavali pravog i živog Boga u Pavlovim danima, tako su i vjerni Kršćani sramoćeni danas.

Evangelje spasenja kroz Krista bilo je iskrivljeno do te mjere da, mnogima, spasenje znači umaknuti mukama vjeroispovjednog pakla, sa samo nekolicinom u svim vjekovima koji su bili dovoljno sretni da umaknu. Potonjima se laskalo tako što im je bilo rečeno da su „posebni.“ Nositelji pravog evangelja ljubavi—oni koji vjeruju, i naučavaju da je Bog Spasitelj svih ljudi, a poglavito vjernika—su osramoćeni od onih koji obožavaju božanstvo mučenja, i čak ih se drži pred ljudima kao protivnike Kršćanstva.

NAŠ BOG JE PRAVEDAN—ALI NE OSVETOLJUBIV...

ALI HVALA neka je Bogu da smo ga upoznali kao Spasitelja svih ljudi, poglavito vjernika! Oni koji su upoznali tu slavnu istinu radosni su da polažu svoje živote u razglašavanju tih hvala, jer on ih je pozvao „iz tmine u svoju čudesnu svjetlost.“ (1 Pet. 2:9) Nema boljeg zvanja, boljeg razloga za umrijeti, od toga da veličamo ime pravog Boga ljubavi.

Možda ne cijenimo tu prednost dovoljno. Možda smo skloni pomalo se ispričavati kad nas neprijatelji istine optuže da smo propovjednici „druge prilike.“ Što je to u učenju o drugoj prilici a čega bi smo se trebali sramiti? Adam je sagriješio namjerno, i Bog će mu dati drugu priliku—zaista, njegova se ljubav za to pobrinula kroz otkupnu žrtvu Isusa Krista. Zašto ne bi smo slavili činjenicu da je naš Bog pun ljubavi, milosrdan i koji oprašta?

Naši dani u proročanstvu

U suštini svi su važni razvoji svjetskih događaja prorečeni u Biblijskim proročanstvima. Posebnu pažnju skrećemo na veliki porast znanja i brza putovanja našeg vremena, kao što je prorekao Danijel. Naša slika priča priču mnogo rječitije nego što bi to bilo moguće s riječima. Mladi članovi našeg naraštaja možda ne shvaćaju da većina stvari prikazanih na ovoj slici nije postojala sve do dvadesetog stoljeća. Čovjek nije došao postepeno kroz vjekove do tih stvari, već su se one pojavile iznenada, i u našim danima. Tako imamo značajno ispunjenje Biblijskog proročanstva što se tiče približavanja Mesijinog kraljevstva.

Danijel je također prorekao, što se tiče ovog „vremena kraja“ vladavine grijeha i smrti da bi trebalo biti „vrijeme nevolje kakve ne bijaše otkako je naroda pa do toga vremena.“ (Dan. 12:1) To je „velika nevolja“ na koju je ukazao Isus. (Mat. 24:21, 22) Isus je također govorio o njoj kao o vremenu kada će biti „tjeskoba među narodima i pomutnja,“ i kada će srca ljudi biti ispunjena strahom dok budu očekivali ono što dolazi na zemlju. (Luka 21:25, 26) To je točan opis naših dana. Tjeskoba zaista vlada među narodima i strah od onog što bi se moglo dogoditi ispunjava srca ljudi svugdje. Biblija ne otkriva do u detalje koliko će destruktivnom situacija postati prije nego se autoritet Kristovog kraljevstva učvrsti i spasi ljudsku rasu od njene vlastite ludosti. Međutim Biblija pojašnjava da će biti uništene ljudske sebične i eksploatirajuće institucije. Naša zadnja slika simbolizira ostatke tih institucija i iskrene tražitelje Gospodinovih blagoslova kako im okreću leđa dok gledaju u buduće doba i njegove obećane blagoslove.

Božji grad

U daljini vidimo nejasne obrise grada, svetog grada Božjeg. To je naravno, samo simbol. U Bibliji je grad korišten da simbolizira vladavinu. Poznato nam je takvo korištenje jezika. Za nas Zagreb predstavlja Hrvatsku vladu, Ljubljana Slovensku a London Britansku. Tako nam je u Bibliji, posebno u knjizi Otkrivenje, rečeno o „svetom gradu“ kako silazi od Boga s neba. To je Božja nova vladavina kojoj je na čelu Krist Isus. (Otrk. 21:1-5)

Isus je rekao Pilatu, „Kraljevstvo moje nije od ovoga svijeta.“ (Ivan 18:36) Tako nam je rečeno, da njegova vladavina, njegov grad, potječe od Boga. Ona

nije ljudskog porijekla. Nije uspostavljena mudrošću i snagom palog čovjeka. To je božja vladavina i njeni zakoni će biti Božji zakoni. Kroz poslušnost tim zakonima čovječanstvo će biti blagoslovljeno u ispunjenju obećanja danog Abrahamu da će kroz njegovo „potomstvo“ biti blagoslovljeni svi rodovi zemaljski.

Voda života

Taj će blagoslov, mi smo uvjereni, uključivati uništenje bolesti i smrti. Opisujući stanje na zemlji kad Božji sveti grad, ili vladavina, ostvari svrhu svoje vladavine, Ivan u Otkrivenju kaže: „I otrt će Bog svaku suzu s očiju njihovih, i smrti više neće biti; ni tuge ni jauka, ni boli više neće biti – jer prijašnje prođe.“ (Otkr. 21:4)

U jednom drugom obećanju o mesijanskom kraljevstvu i njegovim blagoslovima, kraljevstvo je prikazano kao prijestolje – „prijestolje Božje i Jaganjčevo.“ (Otkr. 22:1) Iz tog prijestolja teče voda života. Na obalama rijeke nalazi se drveće života. Uz životodajne plodove tog drveća, rečeno nam je da je njihovo lišće za liječenje naroda. (Otkr. 22:2) Uistinu ljudi svih naroda trebaju to izlječenje. Ovaj će veliki blagoslov uskoro dostići sve čovječanstvo.

Baš kao što su naši praroditelji bili istjerani iz Edenskog vrta i lišeni ploda s njegovog životodavnog drveća, tako će tijekom mesijanskog kraljevstva koje je sada blizu, i zato što je Isus zauzeo grešnikovo mjesto u smrti, sva Adamova djeca biti pozvana da dođu i uzmu plod života i vodu života zabadava. (Otkr. 22:17)

Mrtvi vraćeni u život

Kao što smo već ukratko napomenuli, neće samo živi naraštaj biti taj koji će primiti životodavne blagoslove Mesijinog kraljevstva. Bog je obećao da će tijekom Kristove vladavine svi koji su umrli biti vraćeni u život i dana im prilika da uživaju te iste blagoslove. Kada ne bi bilo tako, Božji plan za spasenje ljudske rase ne bi bio ni blizu Stvoriteljevog nauma punog ljubavi glede njegovih ljudskih stvorenja. Središte nade u uskrsnuće iz mrtvih je Isus, Otkupitelj. (1 Kor. 15:21,22) Tijekom njegove zemaljske službe Isus je

pokazao nekoliko čudesnih očitovanja sposobnosti božanske moći da mrtve vrati u život. Jedno od tih bilo je buđenje Lazara iz smrtnog sna, a izvještaj o tome nalazimo u Ivanu 11:1-44.

Lazar je bio Martin i Marijin brat. Oni su živjeli u Betaniji. Lazar je bio obolio u vrijeme kad je Isus vršio svoju službu u Galileji, koja je bila koja je bila daleko od Betanije na sjeveru. Sestre su poslale glas Isusu da im je brat bolestan, pretpostavljajući da bi Isus mogao doći u Betaniju što je brže moguće. On je primio vijest, međutim umjesto da se požurio u Betaniju i k Lazaru, on je čekao još dva dana i zatim rekao svojim učenicima: „Lazar, prijatelj naš, spava, ali idem ga probuditi.“ Isusovi su učenici mislili da je on ukazivao na prirodan san pa su rekli Isusu, „Gospodine, ako spava, bit će spašen.“ Njima je to bio dokaz da se Lazar oporavlja.

Smrtni san

Isus je zatim otkrio svojim učenicima što je on u stvari mislio. On im je rekao, „Lazar je umro.“ U ovom kratko razgovoru skrenuta nam je pažnja na jednu od najvažnijih istina Biblije a koja pokazuje da oni koji su umrli nisu živi na nebu, paklu ili čistilištu, nego da su u nesvjesnom stanju, koje je Isus usporedio sa spavanjem. San nije samo besvjesno stanje, nego se i oni koji spavaju bude iz tog stanja besvijesti; i tako će biti u slučaju onih koji spavaju smrtnim snom. Božanska moć iskazana preko Krista, probudit će sve one koji tako „spavaju.“ Smrt koja je ušla u svijet zbog Adamovog prijestupa bila bi trajna da božanska ljubav nije pripremila Otkupitelja. (Ivan 3:16) Zbog toga što je Isus zauzeo grešnikovo mjesto u smrti, vječni je zaborav preokrenut u privremeno „spavanje“ iz kojega Biblija obećava buđenje. U Lazarovom slučaju, Isus nam je dao jamstvo toga pokazujući sposobnost božanske moći da ispuni Božja obećanja, budeći Lazara iz smrtnog sna.

Svi će se probuditi

Jednom drugom prilikom Isus je rekao: „Ne čudite se tome! Jer dolazi čas kada će svi koji počivaju u grobovima čuti njegov glas, te će izići iz njih; oni koji su činili dobro, u uskrsnuće života; a oni koji činili zlo, u uskrsnuće suda.“ (Ivan 5:28, 29) Isus je objasnio da će oni koji su u sadašnjem životu

„činili dobro“ prema Božjim normama, kada budu bili uskrsnuti odmah primiti svoju nagradu vječnog života; dok će svi drugi biti dovedeni na „uskrsnuće suda.“ Grčka riječ krisis je u ovom prijevodu kojeg smo gore citirali prevedena sa „sud.“ Ona ima isto značenje kao i naša hrvatska riječ Kriza, naime vrijeme vrijeme ispitivanja. Proći krizu znači proći uspješno kroz ozbiljna iskustva. Stoga će nevjernici, kada budu bili probuđeni iz smrtnog sna, biti podvrgnuti odgojnim iskustvima osmišljenima da ih pouče putovima Gospodnjim. Prođu li tu krizu i nauče se slušati zakone kraljevstva, i oni će također imati priliku da uzimaju od „vode života za badava.“ (Otkr. 22:17)

Obećanja

„Dogodit će se na kraju danÄa: Gora Doma Jahvina bit će postavljena vrh svih gora, uzvišena iznad svih bregova.

K njoj će se stjecat svi narodi, nagnut će mnoga plemena i reći: "Hajde, uziđimo na goru Jahvinu, u Dom Boga Jakovljeva! On će nas naučit` svojim putovima, i hodit ćemo stazama njegovim. Jer će sa Siona Zakon izaći, riječ Jahvina iz Jeruzalema.

On će upravljati mnogim pučanstvima i bit će sudac moćnim narodima. Svoje će mačeve prekovati u ralice, a svoja koplja u radne srpove. Narod na narod neće mača dizati niti će se više za rat vježbati.

Svaki će mirno živjeti pod lozom vinovom, pod smokvom svojom, i nitko ga neće plašiti. To rekoše usta Jahve nad Vojskama.“

Mihej 4:1-4